

steklene lovivke za muhe, ki so mnogo bolje, kakor druge večkrat še grda sredstva, ki dostikrat nič ne pomagajo.

Jeseni muhe večkrat kar cepajo. Temu je kriva neka bolezen, ki prihaja od neke posebne glivice. Muhe, ki poginejo za to boleznijo, imajo okrog sebe belkast prašen obroček, kar se večkrat vidi na mrtvih muhah, ki se drže podob, oken in zrkal. Ako se take mrtve muhe spravijo in pomladi polože na police pri oknih, se mej muhe zanese ta zanje tako nevarna bolezen.

Koncem naj še omenimo, da so muhe v zdravstvenem oziru jako nevarne. Raznašajo nalezljivo snov raznih boleznij. Tako se večkrat po muhah zanese kolera, jetika, vranični prisad itd. Zato naj se na to gleda, da se živali, ki so poginile, hitro zagrebejo, da se muhe ne pasejo po njih. Tudi se naj gleda na to, da muhe ne bodo lizale slin in drugih izvržkov bolnih ljudi.

Kmetijske raznoterosti.

Pivske tropine. Tropine od piva so dobra krma ne le za krave, temveč tudi za konje. Dobro je dajati jih nekoliko k ovsu ali koruzi, posebno v letih, v katerih je oves drag. Konji, ki jedo pivske tropine, so običajno jako lepi.

Jajca, ki kokoši zneso v avgustu in septembru, se navadno najbolje ohranijo čez zimo. V teh dveh mesecih petelini najmanje plemene in je torej večina teh mesecev jajec neoplenjenih. Taka jajca se pa dalje drže nego oplemenjene. Seveda za valjenje niso jajca teh dveh mesecev. Seveda za valjenje se tudi ne morejo dosti rabiti, ker običajno jeseni kokošim ne dajo valit. Tudi se dalje ohranijo jajca od kokošij, kjer nimajo petelina.

Živalsko in rudninsko gnojenje. Zadnji čas se ponujajo razna umetna gnojila. Ta gnojila so dobra, če se rabijo poleg živalskega gnoja, a popolnoma pa poslednjega nadomestiti ne morejo. Živalski gnoj ima lastnost, da zadržuje vlago, dočim rudninska gnojila te lastnosti nimajo. Hitro se zatorej njiva izsuši, ki se gnoji samo z umetnim gnojem. Slabe posledice tega se posebno čuti v suhih letih in na peščeni zemlji.

Poučni in zabavni del.

Krištof Kolumb.

(Zgodovinski roman. Ruski spisal E. Šreknič.)

Sedemnajsto poglavje.

V Novem svetu.

Prekrasno jutro, kakeršna so samo v tropičnih deželah, se je začelo. Na nebu so bili temni oblaki, samo na vzhodu so se žarili in spreminjali v tisočerih svetlih žarkih, ki so spremljali vzhod solnca. In sedaj se je zabliskalo površje morja v prvih solnčnih žarkih. Megla se je razpršila in pred očmi mornarjev razprostiral se je zelen, cveteč otok. Na temnomodri površini morja videl se je otok kot velikanski smaragd.

— Tukaj smo, kjer se nahajajo indijski zakladi. Ta otoček leži pred celino, moja naloga je izpolnjena. Slava Bogu na višavah!

S solzami veselja je zapel „Tebe Boga hvalimo“ in vsi mornarji so se mu pridružili...

Ko so utihnili glasovi vesele himne, razleglo se je glasno povelje admiralovo: „Zasidrajte se!“

Vse, kar je moglo gibati, je hitelo, da izvrši nepotrpežljivo pričakovano povelje. Jedva so bile ladije zasidrane, je Kolumb v prekrasni uniformi, obkoljen s spremstvom, šel na mostič in zakričal na ves glas.

— Pozor! Poslušajte! Izpustite čolne!

— Spustite čolne! — razleglo se je v odgovor povelje na vseh ladijah.

— V oklepah in čeladah v čolne, — zaukazal je Kolumb.

Začelo se je tekanje semtrtja, dokler se niso izpolnila vsa admiralova povelja.

Kolumb je šel v admiralski čoln s kraljevo zastavo v roki, v spremstvu vseh uradnikov ekspedicije. Hkratu ž njim sta šla v čoln poveljnika „Nine“ in „Pinte“, brata Pinsona, tudi v bogatih oblekah in v spremstvu mornarjev. Vsak Pinsonov je imel v rokah zastavo, kateri sta bili okrašeni z zelenim križem in začetnimi črkami kraljevskih imen F. in I.

Zaželeno obrežje se je naposled razprostiralo mornarjem pred očmi. Če tudi je otok bil popolnoma porasen z gozdom, vendar je bilo videti, da je obljuden. Množina popolnoma nagih domačinov je prihitela na breg, in so z znamenji in mahanjem izražali svoje začudenje in radovednost, ko so videli bele prišlece. V tem so se čolni bolje in bolje približali bregu. Voda je bila tukaj tako prozorna, da se je popolno jasno videlo v globočino več sežnjev.

Kolumb je prvi stopil na novo zemljo, pokleknil in jo poljubil; goreče je molil prav iz dna srca. Spremstvo ga je posnemalo.

Ko je tako izrazil svojo ginjenost in hvaležnost, je Kolumb vstal, potegnil meč iz nožnice in razvil kraljevsko zastavo.

— V imenu Boga Očeta, Sina in Sv. Duha, proglašam ta otok za posest presvetlega kralja našega Ferdinanda in presvetle kraljice Izabele! — zaklical je slovesno.

— Vi, Rodrigo Eskobar, kraljevski beležnik brodovja, vi Rodrigo-Sanhec de Segovija, generalni nadzornik ekspedicije, in vi Dijego de Arana, bodite temu priče! Da ne bi bile v bodoče kolike razpore, ukazujem vam, Rodrigo Eskobar, da napravite zakonito listino in jo oskrbite s podpisom vseh navzočih.

Kraljevski beležnik je hitro izpolnil dano mu povelje in listino so takoj vsi podpisali.

— Sedaj, ko so izpolnjene vse formalnosti, — se je zopet obrnil admiral k svojim spremljevalcem — je zemlja, ki je pod našimi nogami prešla v formalno last presvetlih naših gospodarjev, Ferdinanda in Izabele, in zahtevam vsled danih mi pooblastil, da mi prisežete zvestobo kot admiralu in podkralju te dežele. Ko se je to zgodilo, so vsi mornarji se rinili k Kolumbu, ga pozdravljali z glasnimi klici, poljubljali mu roke in prosili ga odpuščanja. Najprej je to storil